

ΠΡΟΞΕΝΙΚΑ.

Ὅσον εἴμεθα ἀμείλικτοι δίδωται τῶν ἀναξίων προξένων μας τῶν κατατρεχόντων καὶ ὄνομα καὶ ἀξίωμα καὶ τὸ Κράτος ὅπερ ἀντιπροσωπεύουν, ὑπὸ ἀμαθείας, εὐτελείας χαρακτῆρος, κακούργου πολλάκις παρελθόντος καὶ παρόντος, καὶ φοβερᾶς ἀκατασχέτου ὄχι πλέον φιλοχρηματίας, ἀλλὰ χρηματάρπαγης, τόσον θαυμάζομεν καὶ ἐκτιμῶμεν τοὺς ἐν μέσῳ τῆς γενικῆς διαφθορᾶς ἀποτελοῦντας διαφυγεῖς ἐξαιρέσεις· καὶ ἐξαιρέσεις τοιαύτης μεταξὺ ἄλλων εἶναι καὶ ὁ ἐν Ἀδριανουπόλει ἡμέτερος πρόξενος κ. **Ν. Γεννάδης**, εἰς ἐκ τῶν ζωηροτέρων ἀντιπροσώπων τῆς γενεᾶς τοῦ 62, ἀκμαῖος τὴν μορφήν καὶ τὴν διάνοιαν, ἐπιβάλλον διὰ τοῦ παραστήματος καὶ τῆς ἀρετῆς του, ἐπιβάλλον διὰ τῆς προσωπικῆς του ἀνδρίας, ἣν εἰς πολλὰς περιστάσεις ἐδέχθη νὰ ἐπικαλεσθῇ ὡς ἐπίκουρον τῆς προξενικῆς του δικαιοδοσίας, διακριθεὶς κυρίως ἐν τῷ ῥωσσοτουρκικῷ πολέμῳ, ὅτε ἔτυχε τῆς συμπληρωτικώτερης διαδηλώσεως τῶν Εὐρωπαϊῶν συναδέλφων του, ἐργασθεὶς ὡς οὐδεὶς ἄλλος ἐν Σέρραϊς, ἀναπτύξας πάντοτε ἐν ἐπιτυχεῖ συνδυασμῷ ῥώμην χαρακτῆρος μετ' ὀξύτητος διανοίας.

Τὴν σημασίαν τῆς ἐνεστώσης προξενικῆς θέσεως τοῦ κ. Γεννάδη οὐδεὶς ὁ μὴ ἀναγνωρίζων ἐν ὅλῃ αὐτῇ τῇ εὐρύτητι. Ἡ Ἀδριανούπολις δυνάμεθα νὰ εἰπωμεν ὅτι ἔρχεται ἀμέσως μετὰ τὴν Κωνσταντινουπόλιν διὰ τὸν ἐν Θράκῃ ἑλληνισμόν· ἡ Ἀδριανούπολις εἶναι τὸ τελευταῖον ἑλληνικὸν προπύργιον, εἰς ὃ ἐρρίφθημεν σχεδὸν ὡς ναυάγια ὑπὸ τῆς Ῥωσσοβουλγαρικῆς κατατιγίδος. Ὁ ἐν Ἀδριανουπόλει πρόξενός μας, ὅταν κἀλλῆται **Γεννάδης**, ἔχει πρὸ αὐτοῦ εὐρύτατον στάδιον ἐθνικῆς ἐνεργείας.

Ἄλλ' ὅπως ἀνταποκριθῇ εἰς τὴν μεγάλην ἐντολήν του, δὲν ἔπρεπε τὸ ὅπερ διευθύνει Προξενεῖον νὰ εἶναι Γενι-

κὸν Προξενεῖον ἢ τοῦλάχιστον νὰ ἔχῃ τὸ ἀρμόδιον προσωπικόν; Δυστυχῶς, οὔτε τὸ ἐν, οὔτε τὸ ἄλλο. Καὶ ἡ κοινόδοσις αὐτῇ τῶν ἐνεργειῶν τοιοῦτου ῥέκτου προξένου ἐν κέντρῳ, ὅπου τρεῖς ἀπητοῦντο πρόξενoi, ἂν ἦτο τοῦτο δυνατόν, εἶναι μεγάλη παρὰ γνῶρις ἐκ μέρους τῆς Κυβερνήσεως τῆς ἐν τῷ ἐξωτερικῷ ἀποστολῆς τῆς.

Τὰς σκέψεις ἡμῶν ταύτας ὑποβάλλομεν ἐν πάσῃ ἀπαθείᾳ ὑπὸ τὴν προσοχὴν τοῦ κ. ἐπὶ τῶν Ἐξωτερικῶν ὑπουργοῦ.

ΟΜΗΡΟΛΟΓΙΑ.

Εἶδομεν τὸν κ. Στεφανίδην, βουλευτὴν πλέον. Τὸ καμὰρι του εἶναι ἀξιοθέατον. Εἶπομεν βουλευτὴν, ἀλλὰ ἐκάμαμεν λάθος· ἔπρεπε νὰ εἰπωμεν βουλευτὴν ἀνὴρ, διότι ὁ κ. Στεφανίδης ἐξακολουθεῖ νὰ εἶναι ἥρως τοῦ Ὀμήρου, ἀδιάφορον ἂν δὲν τὸν ἀναφέρῃ ὁ Ὀμηρὸς μετὰ τὸ ὄνομά του· μόνον τὸ ζεῦγος τῶν μυστικῶν του ἀρκεῖ ν' ἀποδείξῃ ὅτι ὑπῆρχεν Ὀμηρὸς καὶ ἀπὸ τοῦδε ἀπαιτοῦμεν παρὰ τοῦ βουλευτοῦ Ἀγυῖας νὰ κληροδοτήσῃ τὸ ζεῦγος αὐτοῦ εἰς τι τῶν Ἐθνικῶν Μουσείων, διὰ νὰ τὸ κτυπῶμεν ἐκάστοτε εἰς τὴν μούρην παντὸς Γερμανοῦ, ὅστις θὰ ἀρνείτο τὴν ὑπαρξίν τοῦ ποιητοῦ τῆς Ἰλιάδος. Οἱ ἀρχαιολόγοι δὲν πρέπει ν' ἀφίσσιν ἀπὸ κοντὰ τὸν κ. Στεφανίδην, διότι ἡ μελέτη τοῦ παραστήματος, τῶν κινήσεων, τῆς ἀπαγγελίας, τῆς προφορᾶς, τοῦ βίου, τοῦ ὕπνου τοῦ κ. Στεφανίδη ἀποδεικνύει πῶς ἐβημάτιζον, πῶς ἐκινούντο, πῶς ὠμίλουν, πῶς ἔτρωγον, πῶς ἠγόρευον, πῶς ἐκοιμῶντο καὶ πῶς συνεκοιμῶντο ἀκόμη οἱ ἥρωες τοῦ Ὀμήρου, ὁ Ἀχιλλεύς, ὁ Ἑκτωρ, ὁ Πάτροκλος.

Τὰς ἡμέρας αὐτὰς λύει καὶ ἄλλο ἀκόμα ζήτημα ὁ κ. Στεφανίδης· φορεῖ τὸν χιτῶνα ἥρως ὁμηρικοῦ, τὸν καλὸν, τὸν πατρώον, τὸν νεγάτεω χιτῶνα. Εἶναι μέλας,

Ο ΑΝΗΡ ΚΑΙ Η ΓΥΝΗ

ὑπὸ

ΦΥΣΙΟΛΟΓΙΚΗΝ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΙΚΟ-ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΝ ΕΠΟΨΙΝ.

(*1δα συνέχισεν καὶ τέλος ἀριθ. 237, 238, 239, 240 καὶ 241.)

Ἐν Μαυροβουνίῳ ἡ γυνὴ κατ' οὐδὲν σχεδὸν διαφέρει τῆς δυστυχοῦς Αὐστραλιανῆς· ὁ ἀχθοφόρος τοῦ ἡμιπεπολιτισμένου τούτου μικροῦ ἔθνους δὲν εἶνε γένους ἀρσενικοῦ· δι' 20 λεπτὰ τὰ ἰσχυρὰ νῶτα μιᾶς γυναικὸς λαμβάνουσι τὴν τιμὴν νὰ φέρωσιν ἐπὶ ἡμίσειαν ὥραν τὸ μπαγούλο τοῦ ἐπισκεπτομένου τὴν ἄγοναν χώραν αὐτῶν.

Εἰς πολλὰ μέρη τῆς Ρουμανίας ὁ χωρικός παραχωρεῖ τὴν σύζυγόν του εἰς τὸν ξένον ἀντὶ ἡμίσεος φράγκου ἢ ἐνὸς πεπονίου, ὡς οἱ Βοχιμάνοι τῆς Ἀφρικῆς.

Ἐν Ρωσίᾳ ἴσως θὰ ὑπάρχῃ μεγαλύτερα ἀποκτήνωσις.

Ἐν Γαλλίᾳ, ἐὰν ἐξαίρεσιν τις τοὺς Παρισίους καὶ τὰς μεγαλύτερας πόλεις, θὰ ἐκπληγῇ βλέπων ἀξέστοιχους φυσιογνωμίας καὶ χονδρὺς τρόπους καὶ ἀμάθειαν τῶν λοι-

πῶν κατοίκων· ἐννοεῖται ὅθεν ὅτι ἡ γυνὴ δὲν θὰ εἶνε ὑπὸ καλλιτέρας καὶ ποικιλωτέρας συνθήκας τῶν γυναικῶν τῶν ἄλλων ἔθνων, τὰ ὅποια ἀνεφέραμεν. Τούναντιον μάλιστα φρίσσει τις βλέπων τὸν χαλαρὸν σύνδεσμον, ὅστις συνδέει τὰ μέλη μιᾶς μετροῦς ἢ πτωχῆς οἰκογενείας, τὴν πρόωρον καὶ ἐντελὴ ἐγκατάλειψιν τοῦ ἀσθενοῦς φύλου εἰς τὴν τύχην του ἐν τῷ μέσῳ τῆς τύρβης τῶν μεγάλων πόλεων. Ὁ Ε. Legouvé ὁμιλῶν ἐν τῇ Ἀκαδημίᾳ τῆς Σορβόννης τῶν Παρισίων περὶ τῶν δικαιωμάτων τῆς γυναικὸς μεταξὺ ἄλλων ἔλεγεν ὅτι, ἐὰν ἐρωτήσῃ τις χωρικὸν πόσα τέκνα ἔχει, ὁ χωρικός, ἐὰν δὲν ἔχῃ, ἀρρενα, θὰ ἀπαντήσῃ: «δυστυχῶς, κύριε, δὲν ἔχω, ἀλλ' ἔχω μόνον δύο θυγατέρας.» Τοῦτο βεβαίως εἶνε ἀρκετὰ χαρακτηριστικόν.

Τὰ ἀνωτέρω παραδείγματα ἀρκοῦσι, νομίζω, νὰ ἀποδείξωσιν ὅτι ἡ κατάστασις τῆς γυναικὸς καὶ κατὰ τοὺς προϊστορικοὺς χρόνους δὲν ἦτο ἄλλοις ἐκείνης, ἣν βλέπομεν σήμεραν εἰς τὰ διάφορα ἔθνη τῆς γῆς· διότι καὶ μετὰ παρέλευσιν χιλιάδων αἰώνων, ἐὰν δώσῃ τις σήμερον εἰς τὰς χεῖρας τῆς ἀνθρωπότητος ἐν κάτοπτρον, θὰ ὁμολογήσῃ αὕτη ὅτι πολὺ δὲν ἤλλαξεν ὡς πρὸς τὸ κεφάλαιον τοῦτο.

Αἱ κατώταται αὗται βαθμίδες τῆς κλίμακος τοῦ πολιτισμοῦ εἰς τοὺς διαφόρους συγχρόνους λαοὺς, δὲν εἶνε

τρίχινος, μικρόν διαφέρων τῆς χλαμύδος τῶν μετὰ τὸν Ὀμήρου Ἑλλήνων. Ἡ διαφορὰ κῦπη συνίσταται κυρίως εἰς τὴν κοινῶς λεγομένην κουκκοῦ. *lar*, μετέχουσιν πολὺ βουρνούζιου ἀραβικοῦ, ἡρτημένον μὲ κροσσούς ἐρυθροὺς ἐκ μετάξης. Ἐκ τούτου συνάγεται ὅτι εἰς τὸν καιρὸν τοῦ Ὀμήρου οἱ Ἕλληνες εἶχον εἰσέτι προσφάτους τὰς ἀναμνήσεις τῶν ἐξ Ἀσίας προελεύσεών των καὶ ἐνεδύοντο ὀλίγον ἑλληνοτουρκιστί.

Μία καὶ μόνη ἀμφιβολία μένει ἂν οἱ ὁμηρικοὶ ἄνδρες ἔφερον ὑψηλὸ καπέλλο ἢ κράνος τοῦ Χαδζή-Πέτρου. Θὰ ἐρωτήσωμεν ὅμως τὸν κ. Στεφανίδην καὶ θέλομεν λύσει καὶ τὴν ἀπορίαν αὐτήν.

Τώρα σιγὰ σιγὰ αἱ κυρίαι μᾶς ἐρωτᾶτε εἰς τὸ αὐτί, γνωρίζουσαι ὅτι οἱ φέροντες χλαμύδας εἶναι ὀλίγον γυμνοὶ, ἂν καὶ ὁ κ. Στεφανίδης εἶναι καθ' ὅλα χλαμυδοφόρος. Σᾶς ἀπαντῶμεν, κυρίαι μου, ὅτι νὰ τὸν πλησιάσετε μετὰ θάρρους καὶ θέλετε ἰδεῖ ὅτι ὁ κ. Στεφανίδης εἶναι χλαμυδοφόρος . . . ἐντὸς τῶν ὁρίων τῆς εὐσχημοσύνης.

ΜΟΥΣΙΚΗ ΣΥΜΦΩΝΙΑ.

Διάττων ἀστὴρ ἐνέσκηψεν εἰς τὴν πόλιν μας, διάστημα, καθὰ λέγεται, βιολονσελίστας, ὁ **Ἀντώνιος Κάρρο**, Ἰταλὸς τῆς σχολῆς τῆς Νεαπόλεως, ὅστις τῇ ἐσπέρᾳ τοῦ Σαββάτου, ὥρ. 8 1]2 μ. μ. προτίθεται νὰ δώσῃ μεγάλην μουσικὴν συμφωνίαν, καθ' ἣν θὰ ἐπιδείξῃ ὅλους τοὺς θησαυροὺς τῆς δημοσίας τέχνης του. Οἱ ἀκούσαντες ὁμιλοῦσι μετὰ θαυμαστικοῦ ὕφους περὶ τοῦ ὀργάνου του, ὡς οἱ ἰδόντες ἰδίους ὀφθαλμοῖς κἀνὲν θαῦμα καὶ διηγούμενοι ἔπειτα αὐτὸ εἰς ἄλλους. Μᾶς εἴπον, ὅταν παίξῃ θαυματουργικώτατα κυλίων τὸ μαγικὸν δοξάρι του, ἡ φαντασία δανειζομένη ὥτα ἐναυλίζει-

ται ὁλόκληρον ὀρχήστραν. Εἰς τὸ σαλόνι τοῦ φίλου μας κ. Μασκερόνη ἔκχευε θαύματα· τόσα θαύματα, ὥστε ὁ πιανοδιδάσκαλός μας ὀλίγου δεῖν νὰ ὀρκισθῇ νὰ μὴ ἐγείσῃ ποτέ του πιάνο, ὅταν ἐν βιολοντσέλλο κάμνῃ μίαν ὀρχήστραν.

Ὁ κ. Κάρρο εἶναι ὡσεὶ τεσσαρακοντούτης· παχὺς, ἀρκετὰ εὐμορφος, καλοκαρδώτατος δέ. Τὸ μόνον περιέργον ἐν αὐτῷ εἶναι ὅτι τὸ θαυματουργόν του βιολοντσέλλο δὲν τὸν ἔκχευε ἀκόμη Τσιγγρό. Καὶ ἐπειδὴ ὁ Τσιγγρὸς ἀκούομεν ὅτι εἶναι Ἕλλην, θὰ δοκιμάσῃ ἴσως τὴν τύχην του καὶ ἐν Ἀθήναις, προσλαμβανόμενος εἰς τὴν ὀρχήστραν τὴν ὁποίαν θὰ σχηματίσῃ ὁ κ. Μασκερόνης διὰ τὴν μελοδραματικὴν ἰταλικὴν ἐταιρίαν, τὴν ὁποίαν θὰ φέρῃ τὸ καλοκαίρι εἰς τὰ θερινώτατα *Ολύμπια*. Ἀπὸ τοῦδε σᾶς λέγομεν ὅτι ὁ θάσος τοῦ κ. Μασκερόνη δὲν θὰ τὸν μασκαρεύσῃ διόλου· θὰ εἶναι πρωτοφανὲς εἰς τὰ θεατρικὰ χρονικά τῶν Ἀθηνῶν νὰ καταλάβουν ἐνδοξον θέσιν εἰς τοὺς ῥεμβασμούς καὶ τὰ λογοπαίγνια τοῦ στυλ-βοντος ἐξ εὐζωίας *Teneke* μας.

Μετὰ τοῦ κ. Κάρρο εἰς τὴν μουσικὴν συμφωνίαν τοῦ Σαββάτου θέλουν συμπαίξῃ καὶ ὁ κ. Μπεκατόρης, ὁ ἐν Γερμανίᾳ μορφωθείς ὑπότροφος τοῦ κ. Μελά, ὁ κ. Μασκερόνης, ὁ κ. Φεράρης καὶ τινες ἄλλοι.

Τὸ πρόγραμμα εἶναι ποικίλον, ἡ τιμὴ τοῦ εἰσιτηρίου τρία φράγκα, αἱ ἐκπλήξεις τοῦ βιολοντσέλλου τοῦ Ἰταλοῦ καλλιτέχνου προμηνύονται ἔκτακτοι, ὥστε ὠθοῦμεν ὅλας τὰς φιλοκάλους ἀκοὰς εἰς τὴν αἶθουσαν τοῦ Ὁδείου, διότι θὰ περάσουν τὴν ὥραιότεραν ἐκεῖ ἐσπερίδα. Εἶναι ἐλεύθεραι αἱ ἀκοαί, ἀφοῦ πληρώσουν τὰ τρία φράγκα των, νὰ στείλουν εἰς ἣν τινα θέλουν αἶθουσαν τοὺς πόδας των ἵνα χορεύσουν, ἂν καὶ ἡ ἐσπέρα τῆς αὔριον δὲν εἶναι ἐσπέρα χοροῦ.

Γ. Γ. Πληροφοροῦμεθα ταῦτα τῇ στιγμή ὅτι ἡ μουσικὴ συμφωνία ἀνεβλήθη διὰ τὴν ἐσπέραν τῆς τετάρτης.

δυνατὸν νὰ εἶνε ἀνώτεραι ἐκείνων τὰς ὁποίας ἄλλοτε κατὰ τὰς μεμακρυσμένας ἐποχὰς κατέσχον τὰ διάφορα ἔθνη τῆς γῆς. Σήμερον ἔτι ὑπάρχουσι λαοὶ ζῶντες ἐν φυσικῇ καταστάσει, ὡς τὰ ζῶα, ὅπως καὶ τότε· ὑπάρχουσιν ἐπίσης βάρβαροι, ἡμιπεπολιτισμένα ἔθνη σήμερον, ὅπως καὶ τότε. Οἱ κ λοιποὶ εἶνε ἡ θέσις τῆς γυναικὸς ἀπέναντι τοῦ ἀνδρὸς καὶ τῆς κοινωνίας σήμερον εἰς τὰ διάφορα ἔθνη, τοιαύτη ἀναγκαιῶς ἦτο καὶ τότε· καὶ ἐπομένως δυνάμεθα νὰ ἐννοήσωμεν διατί ἡ γυνή, οὔσα ἐκτὸς τοῦ κόσμου οὕτως εἰπεῖν, δὲν ἠδυνήθη νὰ λάβῃ μέρος εἰς τὴν πρόοδον τῆς ἀνθρωπότητος, ἀλλ' ἀφῆκε τὸ σταδίον ἐλεύθερον εἰς τὸν ἄνδρα καὶ μόνον· ἐξετάσαμεν δὲ προηγουμένως τοὺς φυσιολογικοὺς καὶ βιολογικοὺς λόγους, δι' οὓς μοιραίως ἡ γυνή ἐτέθη ἐκτὸς τοῦ κόσμου· οὕτω εὐδοκίμῃ ὅτι ἐν αὐτῇ τῇ φύσει αὐτῆς ἔγκειται ἡ διάφορος ἀπὸ τοῦ ἀνδρὸς σχέσις πρὸς τὸν ἐξωτερικὸν κόσμον, καὶ ἐπομένως ἡ διάφορος διεύθυνσις, ἣν ἔλαβε κατ' ἀνάγκην.

Ἐνταῦθα ἀκουσίως θὰ ἐξαγγέλῃ τις τὸ συμπέρασμα ὅτι, ἐπειδὴ αἱ φυσικαὶ συνθήκαι, ἐκτὸς τῶν ὁποίων ἡ γυνή, ὡς θῆλυς ὁργανισμός, εὐρίσκεται, θὰ ἦνε πάντοτε αἱ αὗται, καὶ ἡ θέσις αὐτῆς ἀπέναντι τῆς κοινωνίας καὶ τῆς ἀνθρωπότητος ἐξ ἀνάγκης θὰ εἶνε ἡ αὕτη εἰς τὸ μέλλον μέχρι συντελείας τοῦ κόσμου. Τὸ συμπέρασμα

τοῦτο εἶνε ὅπως ἐναντίον τῶν ἰδεῶν, τὰς ὁποίας ἔχουσιν περὶ τοῦ μέλλοντος τῆς γυναικὸς κοινωνιολόγοι τινὲς νεωτερίζοντες, ἡ καὶ ἀπλὰ ἄτομα, φρονούντες ὅτι εἰς τὸ μέλλον ἡ γυνή θὰ λάβῃ καὶ ὀφείλει νὰ λάβῃ ἐνεργὸν μέρος εἰς τὴν διεύθυνσιν τῶν ἀνθρωπίνων πραγμάτων.

Τινὲς μάλιστα ἀπὸ τοῦδε φρονοῦσι νὰ εἰσαγάγῃσι τὴν γυναῖκα εἰς αὐτὰ, δίδοντες εἰς αὐτὴν τὸ δικαίωμα τοῦ ψήφισιν, τοῦ ἐκλέγεσθαι, τοῦ διορίζεσθαι εἰς θέσεις κτλ.

Οἱ τῶν ἰδεῶν τούτων ὁπαδοὶ δὲν ἔλαβον κἀν τὸν κόπον νὰ ἐξετάσωσι τοὺς λόγους, δι' οὓς μέχρι τοῦδε αἱ ἰδέαι αὗται δὲν ἐπραγματοποιήθησαν, καὶ διατί ἡ γυνή ἦτο ἐκτὸς τοῦ σταδίου ἐνεργείας. Ἐὰν ἐγνώριζον τὰς αἰτίαις τοῦ φαινομένου τούτου, δὲν θὰ εἶχον τοιαύτας ἰδέαι· θὰ ὠμολόγουν προθύμως ὅτι εἶνε ἀδύνατον ἡ γυνή νὰ ἐξέλθῃ τοῦ στενοῦ κύκλου, ἐν ᾧ εἰργάσθῃ· ὅτι δύναται νὰ τροποποιηθῇ ἡ μορφή τῆς ἐνεργείας αὐτῆς, οὐχὶ ὅμως αὐτὴ ἡ ἐνέργεια· καὶ ὅτι ἐπὶ τέλους εἶνε ὀρθὸν ἡ γυνή νὰ μείνῃ ἐκεῖ, ἔνθα τὴν ὠδήγησεν αὐτὴ ἡ φύσις, δηλαδὴ εἰς τὴν οἰκίαν, τὴν οἰκογένειαν.

Πᾶς τις δὲ βεβαίως θὰ εὐχρηθῇ ἵνα ἡ σχέσις αὐτῆς πρὸς τὸν ἄνδρα βελτιωθῇ εἰς ὅλους τοὺς λαοὺς, καὶ νὰ μὴ χρησιμεύῃ μόνον ὡς ὄργανον ἀπολαύσεως τοῦ ἀνδρὸς, ἢ ὡς ἐργαλεῖον καὶ κτῆνος ἐργαζόμενον ὑπὲρ αὐτοῦ, ἀλλὰ

ΧΟΡΟΙ.

Ἡ πρωτεύουσα κινεῖται· δηλαδή χορεύει. Καὶ τῇ πηγαινέει πολὺ καλλιτέρον ὁ χορὸς ἀπὸ τοῦ φοβερόν ἐκεῖνο βῆμα τοῦ τάγματος Μαυρομιχάλη.

Ὁ κ. Φῶρδ, ἄνθρωπος ἐκ τῶν ὀλίγων ἐκείνων, οἵτινες κατέχουσι τὸ μυστήριον τῆς καλῆς ζωῆς, μὴ κατὰ θέσας εἰς τὸ ἀποθεματικόν του τὸ διὰ χοροὺς προωρισμένον κονδύλιον τῶν ἐξόδων τῆς Πρεσβείας του, ὡς ἄλλοτε ὑπουργὸς μας τις τὸ δι' ἑμαῶν, ἐλάμπρυνε τὰ χορευτικὰ χρονικά τῶν Ἀθηνῶν καὶ ἐκέντησε τὴν φιλοτιμίαν τῶν παραδούχων μας, οἱ ὅποιοι ἤδη ἐν ἀμίλλῃ πρὸς ἐπινοίαν τῆς καλλιτεχνικωτέρας διασκευῆς τῶν αἰθουσῶν των, τῆς ἀνετωτέρας διατριβῆς ἐν αὐταῖς, τῆς συγκλήσεως ὠραιότερου καὶ χορευτικωτέρου κόσμου, δίδουσιν ἀλληλοδιαδόχως ἐσπερίδας ἀπεριγράπτου μεγαλείου καὶ πλούτου ἐν παντί.

Τῇ ἐσπέρᾳ τῆς Τρίτης ἐδόθη ὁ δεύτερος χορὸς ἐν τῷ μεγάρῳ τοῦ κ. Φῶρδ, ἀλλὰ πολὺ τοῦ πρώτου ὑπέρτερος, εἰς ὃ συνετέλεσε καὶ ἡ παρουσία τοῦ βασιλικοῦ ζεύγους.

Πρὸ τῆς ἐξωτερικῆς εἰσόδου εἶχεν ἀνεγερθῇ νέα εἰς αὐτὴν φέρουσα ξυλίνη ἐστεγασμένη εἰσοδος κατακεκοσμημένη ἀνθεσι καὶ ποικιλοχρῶσι φαντοῖς. Πρὸ ταύτης ἐσταματῶν τὰ ὀχήματα, ἀφ' ὧν ἐπέτων ἐλαφροὶ, μυροβόλοι, στίλβοντες οἱ προσκεκλημένοι, οὓς ὑπεδέχετο ὁ κ. Φῶρδ ἱστάμενος ἐν τῷ προαυλίῳ.

Ἀπὸ τούτου κλίμαξ μαρμαρίνη εὐρεῖα καὶ ὑψηλὴ καλαιοσθήτως ἐστολισμένη ἔφερεν εἰς τὸ δῶμα τοῦ χοροῦ. Καὶ ἐφαίνοντο ὡς ἀγγέλων στρατιὰ αἱ ἀνερχόμεναι λευχεῖμονες καὶ ἀνθοστολισμέναι καλλοναί.

Τῇ δεκάτῃ ἡγγέλθη ἡ ἔλευσις τοῦ Βασιλέως καὶ τῆς Βασιλίσσης, οὓς ἐσπευσε νὰ συναντήσῃ ὁ κ. Φῶρδ μετὰ τῶν ἀκολουθῶν του, κρατοῦντες εἰς χεῖρας πολὺφωτα ἀργυρᾶ καὶ ἀνὰ μίαν ἀνθοδέσμην, ἐνῷ συγχρόνως ἡ μουσικὴ ἐπαιάνιζε τὸν ἐθνικὸν ὕμνον.

Καὶ ὁ χορὸς ἤρξατο μετὰ τινὰς στιγμὰς διὰ contre-danse.

Ἐν τῇ αἰθούσῃ ἐνὸς χοροῦ ὅλαι αἱ αἰσθήσεις ἀπολαμβάνουσι συγχρόνως. Οἱ ὀφθαλμοί, τὰ ὦτα, αἱ χεῖρες, ἡ ρίς, τὸ στόμα, ὅλα εἰσφέρουσι μερίδιόν τι ἡδονῆς εἰς τὴν ψυχὴν. Ἀπὸ τῆς κλίμακος ἀκούη εἰσπνέει τις τὸ ἐλαφρὸν καὶ ἡδὺ ἐκεῖνο μῦρον, ὅπερ γεννῶσι τόσαι ἀρωματισμέναι κόμαι, τόσαι γυμνά στήθη, τόσαι ἀναπνοαὶ καλλονῆς· ἀπὸ τῆς κλίμακος ἀκούη ἀκούει τις κελαρύζον τὸ ῥεῦμα ἐκείνων ἐλαφρῶν γελῶτων καὶ τῆς παιδρᾶς συνδιαλέξεως.

Καὶ ἔπειτα ἡ συνάντησις, ἡ θερμὴ, ἡ καλλονή, ἡ μουσικὴ, ἡ ζάλη.

Πολλάκις πιέζων ἐπὶ τὸ στήθος μου ξανθὴν τινα ἡμελαγχροινὴν ἐκ τῶν αἰθερίων ἐκείνων ὑπάρξεων, πρὸ τῶν ὁποίων ἄλλοτε ν' ἀφαιρῶ τὸν πλύν μου μόνον μοὶ ἐπετρέπετο, καὶ φερόμενος ὑπὸ τῆς στροβιλλώδους μανίας τοῦ Στρούου, ἐνῷ ὁ ὀφθαλμὸς μου ξεγλυστρᾷ εἰς τὸν ἐν τοῖς ὀρίοις εὐρέος ντεκολτέ ὑπολανθάνοντα ἄβρον θησαυρὸν, νομίζω ὅτι διέρχομαι στιγμὰς τῶν θεῶν ἐκείνων οὐεῖρων μετὰ τὰς ὁποῖους εἶνε πληξίς ἡ ἀλήθεια.

Φῶτων ἀπειρία, ἀνθὴ θαλερώτατα καὶ ποικίλης καλαιοσθήσεως παντοειδῆ ἐπινοήματα κατακόσμου τὰς σιθούσας. Καὶ κόσμος τόσῳ πολὺς καὶ τόσῳ ὠραῖος, ὥστε

νὰ εἶνε τίμιος σύντροφος καὶ ἐν ἴσῃ μοίρᾳ μετ' αὐτοῦ, ἐκπληροῦσα δευτερεύουσαν μὲν καὶ διάφορον, ἀλλὰ ἐπίσης σπουδαίαν ὑπηρεσίαν ἐν τῇ οἰκογενεῇ, τῇ βᾶσει ταύτῃ παντὸς πολιτισμοῦ καὶ πάσης προόδου.

Διὰ νὰ ἔχῃ ἡ γυνὴ τόσα δικαιώματα πολιτικά ἢ κοινωνικά καὶ διὰ νὰ συντείνῃ τόσον εἰς τὴν πρόοδον τῆς ἀνθρωπότητος, ὅσον ὁ ἀνὴρ, ὀφείλει κατ' ἀνάγκην νὰ καταβάλλῃ ἴσον κεφάλαιον κόπου καὶ χρόνου, ἴσῃν δραστηριότητι καὶ ἐνέργειαν ἐκείνων, τὰ ὁποῖα καταβάλλει ὁ ἀνὴρ· ἐπομένως ὀφείλει νὰ εἶνε ἐκτὸς τῆς οἰκίας τοῦλάχιστον 12 ὥρας τὸ ἡμερονύκτιον· ὀφείλει νὰ διατρέχῃ θαλάσσας καὶ ἡπείρους πρὸς διατροφὴν τῶν τέκνων καὶ ἑαυτοῦ· νὰ ταξιδεύῃ εἰς τοὺς πόλους τῆς Γῆς καὶ τὰ μεσόγεια τῆς Ἀφρικῆς χάριν ἐπιστημονικῶν ἐρευνῶν, νὰ καταγίνεται ἐπὶ ὀλόκληρα ἔτη προσπαθοῦσα νὰ ἐφεύρῃ τι χρήσιμον εἰς τὴν ἐπιστήμην, ἢ τὴν βιομηχανίαν, νὰ γίνῃ χημικός, ἀστρονόμος, μαθηματικός, φυσικός, βοτανικός, φιλόλογος, γεωλόγος, ἱατρὸς, δικηγόρος κ.τ.λ. μεγαλέμπορος, βιομήχανος, ναύτης, στρατιώτης, στρατηγός, πλοίαρχος· πρέσβυς, ὑπουργός, βουλευτής, δικαστής, ὑπάλληλος, ἐφημεριδογράφος, κλητὴρ, ὑπαστυνόμος, ταμίας Θεῶν κτλ. Διὰ νὰ γείνῃ λοιπὸν ἡ γυνὴ ἐν ἐξ αὐτῶν, εἶνε ἀδύνατον συνάμα καὶ νὰ εἶνε σύζυγος καὶ μήτηρ τέκνων, ἐκτὸς ἐὰν ὁ ἀνὴρ ἀναλάβῃ τὴν διεύθυνσιν

τῆς οἰκίας, ὅπερ ἐπίσης ἀδύνατον.

Ἐὰν δὲ ἡ μονὰς μιᾶς κοινωνίας, ἡ οἰκογένεια, λείψῃ, τότε κοινωνία στηριζομένη ἐπὶ σταθερῶν βάσεων καὶ ἐπιδεκτικὴ πολιτισμοῦ καὶ προόδου δὲν εἶνε δυνατόν νὰ ὑπάρξῃ, ὡς ἀποδεικνύει ἡ ἱστορία τοῦ ἀνθρωπίνου γένους. Ἡ οἰκογένεια δὲ τοῦναντίον ὑφ' οἰκονομικῆς μορφῆς καὶ ἂν ὑπάρξῃ, εἴτε ὑπὸ μορφὴν πολυγαμίας, εἴτε ὑπὸ μορφὴν μονογαμίας, ἀναγκάτως θὰ ἀπασχολήσῃ τὴν γυναικα εἰς τὴν φροντίδα τῶν τέκνων καὶ τῆς οἰκίας ἐπὶ τοσοῦτον, ὥστε δὲν θὰ ἔχῃ τὸν ἀπαιτούμενον χρόνον, ὡς ὁ ἀνὴρ, νὰ πλουτίσῃ τὴν διάνοιάν της ἐπὶ τοσοῦτον, ὥστε νὰ εἶνε ἱκανὴ νὰ δημιουργήσῃ εἰς ἑαυτὴν μίαν ἐκ τῶν θέσεων, ἃς ἡριθμήσαμεν ἀνωτέρω, ἢ νὰ ἐξασκήσῃ ἐν ἐκ τῶν δυσκόλων ἐπαγγελημάτων, τὰ ὁποῖα συντείνουσιν εἰς τὸν πολιτισμὸν καὶ τὴν πρόοδον τῆς ἀνθρωπότητος.

Πάντοτε λοιπὸν ἡ γυνὴ μέχρι τέλους τοῦ κόσμου θὰ εἶνε ὑποδεστέρα τοῦ ἀνδρὸς φύσει καὶ θέσει ὡς πρὸς τὴν διάνοιαν, καὶ ἐπομένως σχετικῶς ἀνικανωτέρα εἰς τὴν διεύθυνσιν τῶν ἀνθρωπίνων πραγμάτων· ὡς ἐκ τούτου δὲ θὰ εἶνε δίκαιον νὰ μὴ ἔχῃ ἴσα δικαιώματα τῷ ἀνδρὶ ἀπέναντι τῆς πολιτείας.

Ὡστε ἡ ἀξίωσις ἐκείνων, οἵτινες φωνάζουσιν ὑπὲρ τῶν δικαιωμάτων τῆς γυναικὸς, εἶνε ὅχι μόνον παράλογος, μὴ στηριζομένη ἐπ' οὐδενὸς φαινομένου τῆς πραγματικότη-

ἐλησμόνει τις ὅτι εὕρισκετο εἰς Ἀθήνας, τόπον ἔνθα ἀμαρτάνει τὸ τερατῶδες.

Δὲν δύναμαι νὰ συγκρατήσω τὰς ἐντυπώσεις μου.

Ἐνῷ θαυμάζω μιᾶς λευκῆς κοκέτας τὴν κεφαλὴν, ἡ ὁποία φαίνεται ὡς ἓνα τόπι χρυσῆς μετὰξης, μαυροματά πλατύστεργος διερχομένη ἐνώπιόν μου παρασύρει εἰς τοὺς βελουδίνους ὤμους τῆς τὸ βλέμμα καὶ τὸν νοῦν μου· αἰσθάνομαι ὅμως λεπτόν ἀνεμον δροσίζοντα ὀπισθεν τὴν κεφαλὴν μου καὶ στρέψας χύνω ὅλας μου τὰς σκέψεις, ὡς κομμάτια χαρτίου, εἰς τὸ φύσημα ἀδάμαντοκοσμῆτου ῥιπιδίου μιᾶς γίγαντος, πρὸ τῆς ὁποίας ἡ ἀνθρωπίνη φύσις ἐπιβάλλει τὸν ἔρωτα καὶ εἰς αὐτὸν τὸν θεολόγον Παυλίδην. Καὶ τρέχω κατόπιν τῆς, ἀλλ' ἀβρόν τι πρᾶγμα προσκρούει ἐπάνω μου. Εἶνε μία καστανὴ μύψ, καὶ χάνομαι εἰς τὰ καστανὰ πλούτη τῆς κεφαλῆς τῆς. Μύψ! "Ω, πόσον εἶνε σεμνοτέρα ἢ καλλόνῃ, ὅταν δὲν βλέπει πόσον τὴν βλέπουν.

Στριφογυρίζουν ὄλοι ὡς δι' ἐλατηρίου. Εἰς τὴν τρικυμίαν τοῦ βάλε παλαίει τις καθ' ὁρμῶν καὶ αἰσθημάτων βίαιοτέρων τῶν κυμάτων τῆς τρικυμίας τῆς θαλάσσης. Οὐδέποτε ἡ ἐπίδρασις τῆς γυναικὸς ἔχει ἀνωτέραν δύναμιν ἀπὸ τὴν σιγμὴν αὐτῆς τοῦ εὐλαβοῦς ἐνκαλισμοῦ. Καὶ διὰ τοῦτο οἱ περισσότεροι γάμοι κυφορῶνται ἐν τοῖς χοροῖς.

Τὴν ἐν γένει διεύθυνσιν ἔχουσιν οἱ τῆς Ἀγγλικῆς καὶ οἱ τῆς Αὐστριακῆς Πρεσβεῖας γραμματεῖς, ἀλλὰ τὸ πλῆθος εἶνε τόσο ὥστε συνωθεῖται ἐν ἀταξίᾳ.

Δύω αἰθούσας κατέχουσιν οἱ χορευταί, ἐν τρίτῃ ὑπάρ-

χει πλουσιώτατον buffet, καὶ τετάρτη εἶνε ὠρισμένη διὰ τοὺς βασιλεῖς.

Ἀλλ' ὁ Γεώργιος μὲ γράφο καὶ κλάκ συναναμίγνυται ἀδιακρίτως τῷ πλῆθει, χορεύει ὡς ἰδιώτης, ἀνευ οὐδενὸς τύπου, ἐκλέγει τῆς ὠραιοτέρας καὶ δὲν ἐννοεῖ ν' ἀφήσῃ χορόν.

Εἶνε παιδικώτατος καὶ μολονότι ἔχει τὴν ἀτυχίαν νὰ τοῦ βγαίνει πάντα ὁ Τρικούπης ἐμπρὸς δὲν χάνει τὴν εὐθυμίαν του.

Μία μελαγχροινὴ τοῦ Πειραιῶς ἐπισπᾶται πολὺ τὴν εὐνοίαν του. Τὴν ξετρυπώνει ὅπου καὶ ἂν εὕρισκεται διὰ νὰ κάμῃ ἓνα γύρον μαζί της.

Καὶ μία ἄλλη μὲ ἀγγλικὸν πένθος, ἔχουσα κεφαλὴν ἀγορίου. Αὐτὴ δὲ εἶνε τὸ καμάρι τοῦ χοροῦ. Εὐμελὴς ὡς ἀγαλμα Δρόση, γελῶσα ὅλη, μὲ χεῖλην κωπᾶ, μὲ ὀφθαλμοὺς ὡς οἱ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τῆς ἀδάμαντες ἀκτινοβόλους, μὲ τὰ κοντὰ μαλλίγια τῆς, μὲ τὰ βικίως ἀναπλῶντα ἡμίγυμνα στήθη τῆς, δαιμονίζει ὅλους ἢ δαίμων.

Ἡ Βασίλισσα εἶνε παντοῦ βασίλισσα. Μετὰ τὴν κατάλευκον στολὴν τῆς ὁμοιάζει εἰκόνα τῆς Παναγίας λαβοῦσαν ζωὴν. Δύο μετὰ τὸ μεσονύκτιον ὥρας ἀποχωρεῖ μόνη, διότι ὁ βασιλεὺς δὲν τὸ κουνᾷ πρὸ τοῦ τέλους.

Διερχόμενος τὰς αἰθούσας συναντῶ τὸν Κουμουνδοῦρον ἐν συνδιαλέξει μὲ τὸν Ρικάρην. Εἶνε παρὰ τὸ σύνθηρος σοφὰς καὶ τὸ μειδίωμα του βεβαιωμένον.

Τεῖνω τὸ οὖς:

— Δὲν ἔχω διόλου ὄρεξιν, ὅσα βλέπω τὸν Τρικούπην τόσο εὐθυμον, δὲν ἠξέυρω ποῦ θὰ καταντήσωμεν.

— Θὰ οἰκονομηθῶν τὰ πράγματα, κ. Πρόεδρε.

τος, ἀλλὰ καὶ βλαβερὰ, ἐάν ποτε πραγματοποιηθῇ τεχνικῶς καὶ διὰ τῆς βίας.

Τέλος ὡς τελευταίαν ἀποδείξιν θὰ φέρωμεν τὸ ἐξῆς φαινόμενον, τὸ ὁποῖον παρατηροῦμεν ἐν τῇ πεπολιτισμένῃ σήμερον κοινωνίᾳ, καὶ δὴ εἰς τὰς μάλλον εὐπόρους καὶ ἀνεξαρτήτους τάξεις αὐτῆς: ὅτι δηλαδή οὐδὲν ὠφίσταται τάσις τις τῆς γυναικὸς πρὸς πλουτισμόν τῆς διανοίας αὐτῆς ὑπὸ τῶν νεωτέρων γνώσεων οἰασδήποτε ἐπιστήμης, αἰτίνες χαρακτηρίζουσι τὸν ἡμέτερον αἰῶνα, οὐδεμία ἐπιστημονικὴ φιλοδοξία· τοῦναντίον παρατηρεῖται μεγίστη ἀδιαφορία ἐκ μέρους αὐτῶν, παχυλὴ ἀμάθεια καὶ ἀναισθησία εἰς τὴν καταπληκτικὴν πρὸσδον τῆς ἐποχῆς ἡμῶν· ἡ μόνη διανοητικὴ τροφὴ αὐτῶν εἶνε ἡ ἐλαφρὰ φιλολογία καὶ οὐδὲν πλέον. Ἡ γυνὴ τῆς σήμερον εἶνε ὁμοία σχεδὸν τῆς ἐν τῇ Ὀμηρικῇ ἐποχῇ!!

Καὶ ὅμως τὸ ὠραῖον φύλον τῶν τάξεων τούτων καὶ χρήματα ἔχει καὶ χρόνον ἔχει καὶ ἅπαντα τὰ μέσα πρὸς συναγωνισμόν μετὰ τοῦ ἀνδρός· διατί δὲν τὸ πράττει; Τί ἄλλο ἀποδεικνύει τοῦτο, εἰ μὴ ὅτι ἡ τάσις αὕτη δὲν ὠφίσταται εἰς τὸν θῆλον ὀργανισμόν τῆς; ὅτι οὗτος δὲν ἀρέσκεται εἰς ξηροὺς διανοητικούς κόπους, καὶ ἐπιθυμεῖ νὰ ἐρεθισθῇ οὐχὶ εἰς τὴν διανοητικὴν, ἀλλὰ εἰς τὴν αἰσθηματικὴν σφαῖραν αὐτοῦ· προτιμᾷ νὰ δονῇται πληττομένη συχνάκις ἢ χορδῇ τοῦ αἰσθηματικοῦ αὐτῆς κό-

σμου διὰ νὰ ζῇ οὕτω εὐχαριστώτερον. Ἡ διάθεσις αὕτη ἔγκειται ἐν αὐτῇ τῇ φύσει τοῦ ὀργανισμοῦ τῆς, τοῦ συγκειμένου ἐκ διαφόρων ὀργάνων τῶν τοῦ ἀνδρός· μεταμorfωσον τὴν γυναῖκα εἰς ἄνδρα, καὶ τότε πλέον ἢ γυνὴ θὰ παύσῃ νὰ εἶνε γυνή.

Ἐὰν ὁ ἀνὴρ, ὡς ἐκ τῆς ἀναπτύξεως τοῦ πνεύματός του, τεῖνῃ νὰ καταντήσῃ ἐντελῶς παράφρων, ἢ γυνὴ ὡς ἐκ τῆς ἀναπτύξεως τῆς εὐαισθησίας τῆς θὰ γεινῇ ἐντελῶς ὑστερική. Ἰδοὺ τὸ μέλλον ἀμφοτέρων.

Ἐν τούτοις ἐὰν ἡ γυνὴ ᾔτῃ καθ' ὅλας τὰς ἐποχὰς, καὶ θὰ εἶνε καὶ εἰς τὸ μέλλον, εἰς ὅλας τὰς τάξεις τῆς κοινωνίας ὅν κατώτερον τοῦ ἀνδρός ὡς πρὸς τὴν διάνοιαν καὶ τὸ ἰσχυρόν τοῦ χαρακτήρος, θὰ ἔχῃ δὲ μηδαμινὸν καὶ ὅλως ἀσήμαντον πρόσωπον εἰς τὸ θέατρον τῆς ἀνθρωπίνης προόδου, οὐχ ἥττον οὐδεὶς ποτε θὰ κατορθώσῃ νὰ ἀφοιρέσῃ ἀπ' αὐτῆς τὴν φοβεράν δύναμιν, δι' ἧς καθυποτάσσει τὸν ἄνδρα, καὶ διὰ τὴν ὁποίαν εἶνε τόσο ὑπερήφανος. Πόθεν ἀντλεῖ τὴν δύναμιν ταύτην; οὔτε αὐτὴ ἡ ἰδίᾳ τὸ γνωρίζει. Ἡ μαγεία αὕτη, ὁ μαγνητισμὸς οὗτος, ὅστις ἐνυπάρχει ἐν τῇ φύσει αὐτῆς, θὰ εἶνε αἰωνίως ἱκανὸς νὰ ἐλκύσῃ πρὸς ἑαυτὴν ὁλόκληρον Ἀστρονόμον μὲ τοὺς ἀστέρας καὶ κομήτας του περιστρεφόμενους τὸν Μαθηματικὸν ἀφρηρημένον καὶ ἐμπερδευμένον ἐν τῶν ἀριθμῶν του δύναται νὰ ἀναγκάσῃ νὰ ἀρνηθῇ

Εἶνε ἀνοικονόμητα πλέον.....

Ἄλλ' ἡ γίγας ἔρχεται μέσῳ αὐτῶν καὶ ἐμοῦ. Τοῦς λησμονῶ. Ὑπὸ τὴν μελανὴν ἐσθῆτά της ἡ γαλακτώδης καλλονὴ της φαίνεται γαλακτωδεστέρα. Ἐχει τόσῃν γοητείαν, ὥστε ὅλα χάνουν ἐνώπιόν της καὶ αὐτὸς ὁ χορὸς ἀποβάλλει τὴν νοστιμάδα του.

Προτιμῶ νὰ τὴν βλέπω, μόνον νὰ τὴν βλέπω. Χρυσὴ ψυχάλα ἔχει ραντίσει τὸ γυμνὸν ἥμισυ τοῦ στήθους της. Μὴν ἔχει νταραβέρια μὲ τίποτα θεοῦς;

Εἰς τὸ σουπὲ, εἰς τὸ σουπὲ. Ἀλλὰ ποῖος δύναται νὰ πεινάσῃ πρὸ τόσοῦ πλούτου καὶ ἀπειρίας φαγητῶν, καρπῶν, γλυσιμαμάτων, ἅτινα καταπλημμυροῦσι τὰς τραπέζας! Δὲν ἐγγίζω τίποτε, διότι θέλω νὰ ἐγγίσω ὅλα καὶ δὲν γνωρίζω πότεν ν' ἀρχίσω.

Καὶ ἐκποματίζονται κροτοῦσαι κατὰ δεκάδας αἱ φιάλαι, ἀφ' ὧν χύνεται ἀφρώδης καὶ παφλαζὼν ὁ τῆς Καμπανίης θησαυρὸς.

Κερνᾶτε τὰς ὥραιας. Θὰ τὰς μεθύσωμεν ὡς μὰς ἐμέθυσαν. Κεῖ μία τὴν ἔπαθε, δὲν ἤξεύρω ὅμως ἂν ἀπὸ χαρὸν διὰ τὸν καθυλιέρον, ὁ ὁποῖος τὴν ἐξέλεξε εἰς τὸ κοτιλλιόν.

Τὸ κοτιλλιὸν εἶνε μαγικόν. Ἀναμφιβόλως ὁ Φραντζῆς μὰς ἔχει τὸν δάκτυλόν του μέσῳ. Ἐρχονται μόναι τῶν αἰ ἀνθοδέσμαι, πετοῦν χρυσὰ πουλιά, ξεφυτρώνουν βεντάλιας ἀπὸ κατὶ παληόχαρτα καὶ τόσα ἄλλα θαύματα. Ἐδῶ παίζει ῥόλον ἡ μελαγχροινάδα μιᾶς ἀθιγγανικῆς εὐμορφίης, ἡ ὁποία ἔχει τόσα ἄνθη εἰς τὸ κεφάλι της ποῦ νομίζει κανεὶς, ἐπειδὴ εἶνε καὶ ἀποκρηαῖς, ὅτι παριστᾷ τὴν ἄνοιξιν.

Τώρα δὲ ὅπου κἄθηνται ὅλοι διακρίνονται τὰ μικροῦλα, τὰ ὅποια ἔχάνοντο μέσῳ τῶν κολοσσῶν, καὶ τὰ σκελετώδη ἐκεῖνα δεκοιτᾷ, ἀφ' ὧν ὁ κ. Χασιώτης ἠδύνατο νὰ κἀμῃ ὀστεολογικὰς μελέτας.

Καὶ λυποῦμαι διότι ἀργὰ πλέον βλέπω τὴν ὥχρᾶν ἐκείνην μὲ τὴν φυσιογνωμίαν ἀγίας, ἥτις προτιμᾷ τοῦ Λονδίνου τὴν ὁμίχλην ἀπὸ τὴν αἰθρίαν τῶν Ἀθηνῶν, καὶ τῆς δύω ἀδελφοῦλες, τῆς γλυκειαῖς γλυκειαῖς, ποῦ ἔχουν ὅλα καλὰ, ἀλλ' ὄνομα μὴς μεγάλης βλακείας.

Μὲ παράσημα εὐρέθησαν ὅλοι εἰς τὸ τέλος καὶ ὁ Βασιλεὺς παρὰ τὸν Μεγαλόσταυρον ἔφερε τρία. Μία δὲ ὑποπροξενικὴ μοῦρα ἐσούφρωσεν ὅλα τὰ ἐναπομείναντα καὶ τὰ ἐκάρφωσεν εἰς τὸ φράκτο της. Καὶ εὗρεν ἡ Ὁθωνίστρα τὸν Ὁθωνίστρον.

Ὅτι ἡ μεταξὺ δύο σημείων εὐθεῖα γραμμὴ εἶνε μικροτέρα τῆς καμπυλωμένης· τὸ ἡλεκτρικὸν ρεῦμα τοῦ Φυσικοῦ νὰ τὸ ἐξασθενήσῃ.

Μία πλύστρα θὰ καθυποτάσῃ ἕνα Γάιτε· μία Ἐλένη θὰ ἀναγκάσῃ νὰ πολεμῶσι ἐπὶ δέκα ἔτη ὅλοι οἱ ἥρωες τοῦ κόσμου. Εἰς Καλιβὸν θὰ γίνεταί Καλιβνός ἡ Καθύλος ὑπὲρ τῆς γυναικὸς του.

Τὸ βασιλεῖον τοῦτο ἡ γυνὴ δὲν θὰ τὸ ἀνταλλάξῃ οὐδέποτε ἀντὶ οὐδενὸς ἄλλου· τὸ Σύνταγμα δὲ δι' οὗ κυβερνᾷ τὸ βασιλεῖον της τοῦτο εἶνε ἡ Φυσιολογία αὐτῆς.

A....

Μετὰ τὸ κοτιλλιὸν ἄλλο σουπὲ καὶ μετ' αὐτὸ τὸ ξηρὸν ἐκεῖνο bonne nuit, τὸ ὅποιον ἔρχεται μετὰ τοιαῦτα πράγματα ὡς ἀπαίσιον φάσμα τῆς ματαιότητος.

Μάριος.

ΕΝΑΣ ΤΕΝΕΚΕΣ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ.

Ὁ κ. Ἀνάσκελος ἦτο καὶ οὗτος ὑποψήφιος βουλευτῆς τῶν νέων ἐπαρχιῶν, οὗτινος τὸ ὄνομα δὲν ἠτύχησamen ἐγκαίρως νὰ μὰς διαβιβάσῃ ὁ τηλεγράφος.

Ὁ κ. Ἀνάσκελος ἦτο συνδυασμένος μὲ τὸν κουμπάρο τῆς κουμπάρης, τὸν κ. Ρεθυθογόνατον, ὅστις ἀφίκετο κατ' αὐτὰς εἰς τὴν πρωτεύουσιν τοῦ ἑλληνικοῦ βασιλείου ὅπως ἐν τῇ Βουλῇ ὑποστηρίξῃ καὶ διὰ ζωσῆς τὰς πολυεῖδεις ἐνστάσεις του, διότι καὶ οὗτος τῇ παρεμβάσει ὅλης τῆς Ἑλλάδος ἀπέτυχε μετὰ τοῦ κουμπάρου, συνεργούντων καὶ τῶν στοιχείων.

Ῥωσσαν, φαίνεται, κατ' αὐτῶν καὶ θεοὶ καὶ διάβολοι.

Ἀμφότεροι οἱ τερεκέδες εἰσὶν ἄνθρωποι οἰκοκυραῖοι, γνώσεων πρακτικῶν καὶ πείρας πολυτοῦς ἀποκτηθείσης εἰς τὸ τσεφλίκι τῶν, δώδεκα ὥρας μακρὴν τῆς πρωτεύουσιν τοῦ δήμου τῶν Ποντικιότρουπας, κομποδόλους ἐκ δέκα ἀχυροσκαπῶν οἰκιῶν πρωτοτύπου ἀρχιτεκτονικῆς, καθόσον ὁπῇ τις ἐπὶ τῆς στέγης εἶχε τὸ πλεονέκτημα νὰ χρησιμεύῃ ὡς παράθυρον, θύρα καὶ καπνοδόχος.

Καὶ περὶ τοῦ ἀξιοτίμου Ρεθυθογόνατου τοῦ τιμῶντος ἤδη τὴν πόλιν μὰς διὰ τῆς παρουσίας τῆς ἀτομικότητός του καὶ μεθ' οὗ θὰ λάβωμεν τὴν τιμὴν νὰ συμπεριπατήσωμεν, ὡς ξεναγωγοί, ἵνα τὰ ἀξιοθέατα τῆς πρωτεύουσιν τῇ ἐπιδείξωμεν καὶ τὰς κρίσεις του ἀκούσωμεν, παρακατιόντες θὰ ὁμιλήσωμεν, ὅπως πρὸ τούτου σὺς ἀφηγηθῶμεν τί ἔλεγεν ὁ κ. κουμπάρος τοῦ Ἀνάσκελος εἰς τὴν οἰκοδόσποιον συμβίαν του κ. Ἀνάσκελην, τὴν παρामονὴν ἀκριδῶς τῶν ἐκλογῶν εἰς τὸ τσεφλίκι του.

**

Τὸ λυχναρί μὲ δύο φυτίλια ἔκαιε ζωηρὸν ἐπιχέον φῶς, ὥστε νὰ διακρίνονται τὰ τῶν ἀνθρώπων πρόσωπα, κρεμάμενον εἰς τὴν ἀνεμοδούραν τῆς κ. Ἀνάσκελης πλησίον εἰς τὸν σουφρὰ, παρ' ᾧ τὸ συζυγικὸν ζεῦγος ὁκλαδὸν ἐπάνω εἰς τὰ μαξιλαράκια κατεβρόχιζε τὸ δειπνόν του τὸ ἐξ ὀσπρίων, ἀπὸ ἀρχαῶν δηλαδὴ καὶ φακιαῖς, ἐντὸς καθουλῆς τσανάκας, παρὰ τὴν ὁποίαν πυνακίδιον ἄλλο ἐνεῖχεν ὡς ἐπιδόρπιον ἐληαῖς χαμάδας, ἐν μέσῳ τῶν ὁποίων κατέκειτο οἰκτρῶς διαμελισμένον κρεμμύδι, ἡ κορυφή τοῦ ὁποίου ὡς ἐκ τοῦ γήρατος εἶχε φυτρώσει.

Παραπλεύρως τῆς τραπέζης ἐπικουρικῶς ἐπὶ τοῦ βλῶν ἐκάθητο ἡ τσουκάλα μὲ τὸ χαῖνον στόμα αὐτῆς, ἀναμένουσα προκλητικῶς τὴν κουτάλα νὰ τὴν διαταράξῃ εἰς τὸ πρῶτον τῆς τσανάκας κένωμα.

Οὐ μακρὰν τρύτην κατὰ ἀρχαιολογικῆς ἀξίας, μ' ἕνα χέρι, ἔφινε ὑπὸ τὴν θάσιν του μικρὸν ρυάκιον νὰ διυγραίνῃ τὸ πάτωμα, ὅπερ ἐκαλύπτετο ὑπὸ τραγυπροβιὰν χάριν τοῦ ἀρκουδιότοτος ἤδη δωδεκαμήνου Ἀνασκελιδίου.

Ἐπὶ τῆς τραπέζης ἡ σουφρὰ, — ὅπερ σπουδαίᾳ παράλειψις — ἔκειτο κοινοκτημονικὴ πατσαβούρα, δι' ἧς ἡ κ. Ἀνάσκελη κατέβαζεν ἀπὸ τὸ τσάκη τὴν τσουκάλα, καὶ